

Náboženství lásky.

Náboženství lásky je špatně chápáno následkem mnohostranného zkroucení a znetvoření pojmu **láska**. Největší část pravé lásky je přísnost! Co se **dnes** jmenuje láskou, je všechno jiné než láska. Jde-li se všem tak zvaným láskám neúprosně na dno, nezbyvá tam již nic než sobectví, ješitnost, slabost, pohodlnost, domýšlivost nebo pudy.

Pravá láska nebude hleděti na to, co se druhému líbí, co je mu příjemné a co mu působí radost, ale bude se řídit jen podle toho, co druhému **prospívá!** Lhostejno, působí-li to druhému radost nebo ne. To je pravá láska a služba.

Stojí-li tedy psáno: „Milujte své nepřátele,“ znamená to: Čiňte to, co je jim prospěšné! Tedy také je kárejte, když jinak nemohou přijít k poznání! To znamená jim sloužit. Musí však při tom vládnouti spravedlnost, neboť láska nedá se odloučit od spravedlnosti, poněvadž obě jsou jedno! Nemístná povolnost znamenala by ještě větší pěstování chyb nepřátel, čímž by se ocitali dále na nakloněné ploše. Byla by to láska? Tím bychom naopak uvalili na sebe novou vinu!

Náboženství lásky stalo se náboženstvím ochablosti, a to na přímé přání lidí. Také osoba nositele Pravdy, Ježíše Krista, byla znetvořena k změkčilosti a povolnosti, jakých nikdy neměl. Právě svou všeláskou byl mezi rozumovými lidmi drsný a vážný. Jeho zármutek, kterému často podléhal, byl vzhledem k jeho vznešenému poslání a oproti tehdejšímu lidskému materiálu úplně samozřejmý. Neměl pranic společného se změkčilostí. Po

odložení všech znetvoření a dogmatické omezenosti bude náboženství lásky učením nejpřísnější důslednosti, ve které nebude mít místa žádná slabost a nelogická povolnost.